

LA TRIBUNA

“Les nostres línies estan ocupades, proveu de trucar més tard...”

Troblem a faltar que algú posi fi a aquesta mala manera de portar Afers Socials

Secretari d'organització i Membre de la CPN de Progressistes-SDP

Cal tornar a trucar. Aquesta és la resposta que reben moltes, massa al nostre entendre, de les persones que necessiten ajuda per un o altre motiu quan truquen al ministeri d'Afers Socials, Habitatge i Joventut. Telefonen al 874 000 i els contesta una gravació que diu: “Heu trucat al ministeri d'Afers Socials, Habitatge i Joventut, les nostres línies estan ocupades, proveu de trucar més tard”, i es talla. Altres vegades simplement ningú contesta, truquen i truquen fins que per fi algú els contesta. Si tenen sort són atesos per la persona que pertoca, si no la localitzen la resposta és: “Torni a trucar més tard que ara no hi és.”

Això dia rere dia.

Les famílies que truquen ho fan perquè tenen alguna necessitat, alguns no tenen una línia de telèfon o un forfet, tenen targetes de recàrrega que van recarregant quan l'economia els ho permet i han de demanar a algú el favor que els deixi trucar, sembla ficció però és realitat. Al nostre país la gent no arriba a tot i el telèfon no és un bé de primera necessitat...

Els progressistes creiem que potser aquest hauria de ser un número en què el cost de la trucada per als usuaris fos zero, però si endemés el servei que reben és aquest tenim l'obligació de denunciar el greu problema que la ciutadania està patint en relació amb els drets humans.

Ecoltar relats del maltractament institucional que reben les persones per part d'aquell minis-

teri ja és quelcom reiteratiu durant aquest mandat. Nosaltres mateixos, el 20 d'octubre del 2020, vam publicar una Tribuna al Diari d'Andorra denunciant el maltractament institucional en l'atenció social a les persones. Demanàvem millorar urgentment l'atenció social. Però aquí només empitjorem.

L'11 de gener el Diari d'Andorra recollia el testimoni, amb noms i cognoms, de persones que denunciaven públicament com se sentien de menystingu-

QUAN PARLEM DEL MINISTERI D'AFERS SOCIALS PARLEM DE DRETS, ELS DRETS DE LES PERSONES

des. Desconeixem si algú del ministeri hi ha contactat per saber en quina situació es troben, però no dubtem de la veritat que explica algú que dona la cara per fer pública la seva mala experiència.

A les xarxes socials fa molts dies que la gent, de manera pública, denuncia com els desatenen en aquell ministeri. La manera vergonyosa com els fan perdre el temps per després no saber donar solució a la problemàtica que pateixen en el seu dia a dia.

I no parlem només de diners perquè, encara que costi de creu-

re, hi ha gent que truquen a la porta d'aquell ministeri per demanar ajuda que res té a veure amb diners.

Els passen d'una persona a una altra, i se senten tractats com a dossiers, i molts finalment porten tant de temps entrant i sortint d'aquell edifici administratiu que decideixen deixar de fer-ho. Prenen consciència que el problema és seu i és tanta la desatenció que al capdavant entenen que estan sols. Els desgasten i els qüestionen tant que finalment un ministeri que hauria de formar part de “l'administració amiga” es torna enemic.

I val a dir que, en això, la Covid no val com a excusa, doncs abans ja era una manera de fer del més habitual.

Perquè quan parlem del ministeri d'Afers Socials parlem de drets, els drets de les persones.

A Progressistes troblem a faltar que algú posi fi a aquesta mala manera de portar aquell ministeri, que continuï funcionant a velocitat de creuer i que les medalles es regalin quan fan allò que ells consideren que cal fer amb els diners de tots.

Volem aclarir que no considerem pas que les disfuncions siguin responsabilitat compartida del conjunt de persones que hi treballen. És responsabilitat del capità saber fer que un vaixell navegui bé. I allí, manifestament, ningú no porta el timó. El ministre i el seu equip no fan el que els pertoca i la gent es queixa cada

dia més.

D'altra banda, també troblem a faltar que els consellers de l'oposició demanin explicacions i facin preguntes amb relació al funcionament o, més aviat, al mal funcionament d'aquell ministeri. Es troba a faltar un debat potent, un pla consistent per mirar d'aclarir què està passant.

Els partits que governen, DA+Liberals, tampoc diuen absolutament res públicament de les queixes que la gent manifesta obertament. Què han de dir? Estan còmodes en aquelles cadires que ocupen tot deixant que passin els dies?

Recordem com en campanya electoral DA i Liberals eren “enemics íntims” i quan uns proposaven donar un ajut al jovent per a l'emancipació, el altres els deien que era inviable. I, patam, els que no la volien finalment han hagut de dir que sí als que la volien. Costa d'entendre però ja ho té això de voler manar tots dos, cal arribar a enteses i el que un vol a l'altre li ha d'acabar agradant.

Seria bo aclarir en què consisteix l'ajuda, doncs són molts els joves que voldrien poder trobar un pis en condicions a un preu que poguessin pagar. Sense oblidar-nos que ells ho tenen més complicat per trobar feina actualment, o simplement poder-la conservar, doncs són dels primers que estan patint acomiadaments.

Per molt que treguin pit dient que els ajuden a marxar de casa, tal com està el panorama laboral i l'habitatge, ho tenen complicat.

No estem fent una crítica gratuïta i lamentem haver d'insistir en aquesta qüestió.

Si la ciutadania estigués contenta nosaltres també ho estaríem, però veient el patí del ciutadà no podem mirar cap a un altre costat.

Estem al costat dels ciutadans i les ciutadanes que demanen atenció i respecte.